

SAKSPROTOKOLL

Arkivsak: 200402089
Arkivnr.: 254
Saksbehandler: Sidsel Løding Larssen

Saksgang

Fylkesrådet 02.11.2004 161/04

Sakstittel: Høringsuttalelse: NOU 2004:13 En ny arbeids- og velferdsforvaltning

Fylkesrådet 02.11.2004

Følgende vedtak ble fattet:

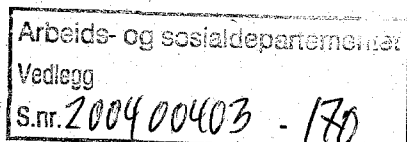
1. Fylkesrådet støtter utvalget anbefaling om å skille den framtidige arbeids- og velferdsforvaltningen i en pensjonsetat og en jobb-etat.
2. Fylkesrådet støtter utvalget i at den framtidige pensjonsetaten skal være statlig, og legger samtidig til grunn prinsippet om at nye statlige enheter skal lokaliseres utenfor hovedstadsområdet. Videre forutsetter vi at hensynet til brukerne og deres behov for nærhet tas i tilstrekkelig grad, slik at pensjonsetaten får både regionale og lokale avdelingskontor.
3. Fylkesrådet mener at den framtidige jobb-etaten skal være kommunalt organisert. En kommunal organisering ivaretar best både demokratiske hensyn, brukerperspektivet og samordningsperspektivet.
4. Fylkesrådet mener at det nødvendig å ta hensyn til næringslivets behov for kvalifisert arbeidskraft og kompetanse tilpasset de regionale mulighetene hvis vi skal kunne opprettholde og skape fortsatt vekst i landet. Det må derfor opprettes regionale arbeidsmarkedsstyrer knyttet til fylkeskommunene / det nye regionale folkevalgte organ. Arbeidsmarkedsstyrene skal legge premisser for en langsiktig regional kompetansestrategi som skal være førende for de kommunalt organiserte jobbetatene.

Rett utskrift: *Sidsel L. Larssen*

Dato: 3. november 2004

Underskrift:

Saksprotokoll sendt:

FYLKESRÅDSSAK 161/04

Møtedato: 02.11.2004

Høringsuttalelse: NOU 2004:13 En ny arbeids- og velferdsforvaltning

Kort sammendrag

Regjeringen oppnevnte høsten 2003 et utredningsutvalg som fikk i mandat å utrede ulike organisasjonsløsninger som kunne være egnet for en samordning av tjenestene som i dag ligger spredt i Aetat, trygdeetaten og sosialtjenesten. Utvalget har drøftet 4 hovedtyper av modeller for den framtidige arbeids- og velferdsforvaltningen. Utvalget konkluderer med en anbefaling av en model hvor en statlig etat får ansvaret for arbeid og inntekt, og en annen får ansvar for pensjonsytelsene. Utvalget foreslår at kommunene beholder ansvaret for den økonomiske sosialhjelpen og sosialkontorene etter sosialtjenesteloven.

Fylkesrådet støtter utvalget anbefaling om å prioritere arbeidslinja, og skille den framtidige arbeids- og velferdsforvaltningen i en pensjons-etat og en jobb-etat. Fylkesrådet støtter også utvalget i at pensjonsetaten skal være statlig. Fylkesrådet mener forøvrig at jobb-etaten bør være kommunalt organisert, da dette best ivaretar hensynet til demokratiske verdier, bruker- og samordningsperspektiv. I tillegg mener fylkesrådet at det må opprettes regionale arbeidsmarkedsstyrer som skal legge premisser for en langsiktig regional kompetansestrategi som skal være førende for de kommunalt organiserte jobbetatene.

Utfyllende sammendrag

Velferdsstaten står ovenfor store utfordringer i årene framover. Befolkningens alderssammensetning og forholdet mellom antall eldre over 67 år og yrkesaktive vil etter hvert endres på en slik måte at den yrkesaktive del av befolkningen får en sterkt økende forsørgelsesbyrde. Regjeringen oppnevnte høsten 2003 et utredningsutvalg som fikk i mandat å utrede ulike organisasjonsløsninger som kunne være egnet for en samordning av tjenestene som i dag ligger spredt i Aetat, trygdeetaten og sosialtjenesten. I mandatet framkommer det at målet for organisasjonsreformen av velferdsforvaltninger er:

- Flere i arbeid og aktiv virksomhet – færre på trygd og sosialhjelp.
- En brukerrettet og effektiv velferdsforvaltning.
- Et godt og samordnet tjenestetilbud til brukere med sammensatte tjenestebehov.
- Klar og entydning målstruktur og ansvarsforhold.

Utvalget har drøftet 4 hovedtyper av modeller for den framtidige arbeids- og velferdsforvaltningen: I 2 av modellene er ansvaret for de samlede oppgavene i hovedsak fordelt på to organisasjonen/etater – en som samler ansvaret for ytelser og tjenester knyttet til arbeids og redusert arbeidsevne, og en med ansvar for pensjoner, familieytelser og helserefusjoner.

Modell 1: Statlig arbeidslinje (begge etater er statlige)

Modell 2: Kommunal arbeidslinje (arbeidslinja forvaltes av det kommunale nivå)

I de øvrige to modellene samles arbeids- og velferdsoppgavene i én organisasjon/etat.

Modell 3: Statlig ènetatsmodell

Modell 4: Kommunemodell.

Utvalget konkluderer med en anbefaling av modell 1: statlig arbeidslinje. Modellen medfører at en statlig etat får ansvaret for arbeid og inntekt, og en annen får ansvar for pensjonsytelsene. Utvalget foreslår at kommunene beholder ansvaret for den økonomiske sosialhjelpen og sosialkontorene etter sosialtjenesteloven. Samtidig foreslår de at det innføres en ny statlig arbeidssøkerstønad for personer uten dagpengerettigheter.

Fylkesrådets vurdering

Arbeids- og velferdsforvaltningen er av stor betydning for hvordan et samfunn fungerer. Dagens fylkeskommune har få tjenesteproduserende oppgaver innenfor dette feltet. Problemstillingene er likevel av regionalpolitisk interesse, da de i stor grad berører innbyggernes livskvalitet. Innretningen på området, særlig arbeidsmarkedsforvaltningen, har også stor betydning for det lokale og regionale næringslivet. I Fylkesplan for Nordland 2004 – 2007 er et hovedtema å skape sterke BAS-regioner. Et regionalt arbeidsmarked hvor innbyggerne kan skifte jobb uten å måtte flytte, er en nøkkelfaktor i en slik tankegang.

Den kommende reformen innen arbeids- og velferdsforvaltningen er omfattende, og må diskuteres ut fra følgende perspektiv:

Demokratiperspektivet: I hvor stor grad er det ønskelig at arbeids- og velferdsforvaltningen er knyttet tett opp til folkevalgt styring?

Samordningsperspektivet: Kommunene, og det regionale folkevalgte organ, er det nivå i Norge som har mest erfaring med samordning. Samordning trekke ofte fram som en forutsetning for å lykkes med arbeidslinja.

Brukerperspektivet: Det viktigste med velferdsforvaltningen er å hjelpe den enkelte bruker ut fra deres ståsted, og må derfor ha dette som grunnleggende utgangspunkt.

Økonomiperspektivet: Arbeidsmarkedspolitikken er viktig for landets økonomiske politikk, det samme er det å få kontroll over veksten av såkalte passive stønader. Kommunalt eller regionalt ansvar på disse områdene kan bety at Storting og Regjering får redusert mulighet til å føre en effektiv motkonjunkturpolitikk. Det hevdes imidlertid fra KS mfl. at kommunene i større grad lar seg påvirke av økonomiske insentiver enn statsetater, da kommunene raskere blir utsatt for press fra lokalpolitikere og innbyggerne.

Når det gjelder diskusjon av fremtidige modeller for organisering av arbeids- og velferdsforvaltningen, mener fylkesrådet at utvalget i sin utredning ikke har tatt hensyn til den pågående diskusjon om hvordan et framtidig regionalt nivå i Norge skal utformes, og hvilken makt og myndighet dette skal ha. Dette ser vi på som en svakhet med utredningens diskusjon av organisatoriske løsninger.

Fylkesrådet støtter utvalgets konklusjon om å prioritere arbeidslinja i den framtidige organiseringen av arbeids- og velferdsforvaltningen. Vi mener også at det er hensiktsmessig å rendyrke de deler av velferdsforvaltningen som har med arbeidsmarkedet å gjøre. Fylkesrådet støtter derfor utvalgets anbefaling om å skille ut en statlig enhet som får ansvar for pensjoner og andre passive stønadsutbetalinger.

Med hensyn til framtidig organisering av etaten som skal ha ansvar for arbeidslinja – jobbetaten, mener fylkesrådet at denne bør være kommunal. Demokratiske hensyn taler for at brukerne skal ha mulighet til å sende korrigerende signaler til styrende myndigheter. Etaten må derfor ligge nært knyttet opp til et folkevalgt organ. Brukerhensynet taler sterkt for en kommunal organisering av denne etaten, både ut fra nærhet og kjennskap til de lokale mulighetene, men også ut fra det kommunale nivåets erfaring med å samordne tjenester.

I henhold til Distriktskommisjonens anbefalinger, er det nødvendig å ta hensyn til næringslivets behov for kvalifisert arbeidskraft og kompetanse tilpasset de regionale mulighetene hvis vi skal kunne opprettholde og skape fortsatt vekst i landet. Også Effektutvalget (NOU 2004:2 Effekter og effektivitet) har også vist til at arbeidsmarkedspolitikken kan gi store positive regionale effekter hvis regionalpolitiske hensyn, som kompetansebehovene i det regionale sysselsettingssystemet, tillates vektlagt. Fylkesrådet anbefaler derfor at det opprettes regionale arbeidsmarkedsstyrer direkte knyttet til det nye folkevalgte regionale organet. Dette styret skal legge premisser for en langsiktig regional kompetansestrategi som skal være førende for de kommunalt organiserte jobbetatene. Styrene må ha i seg representanter både fra næringsliv, regionale FoU-miljø og det regionalt folkevalgte organ. En nærmere rolle- og ansvarsavklaring må foretas både med overordnede nasjonale føringer og med regionalt utformede hensyn.

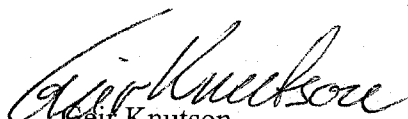
Vedtakskompetanse

Fylkesplan for Nordland 2004 – 2007

Fylkesrådets innstilling til vedtak

1. Fylkesrådet støtter utvalget anbefaling om å skille den framtidige arbeids- og velferdsforvaltningen i en pensjonsetat og en jobb-etat.
2. Fylkesrådet støtter utvalget i at den framtidige pensjonsetaten skal være statlig, og legger samtidig til grunn prinsippet om at nye statlige enheter skal lokaliseres utenfor hovedstadsområdet. Videre forutsetter vi at hensynet til brukerne og deres behov for nærhet tas i tilstrekkelig grad, slik at pensjonsetaten får både regionale og lokale avdelingskontor.
3. Fylkesrådet mener at den framtidige jobb-etaten skal være kommunalt organisert. En kommunal organisering ivaretar best både demokratiske hensyn, brukerperspektivet og samordningsperspektivet.
4. Fylkesrådet mener at det nødvendig å ta hensyn til næringslivets behov for kvalifisert arbeidskraft og kompetanse tilpasset de regionale mulighetene hvis vi skal kunne opprettholde og skape fortsatt vekst i landet. Det må derfor opprettes regionale arbeidsmarkedsstyrer knyttet til fylkeskommunene / det nye regionale folkevalgte organ. Arbeidsmarkedsstyrene skal legge premisser for en langsiktig regional kompetansestrategi som skal være førende for de kommunalt organiserte jobbetatene.

Bodø den 02.11.2004

Geir Knutson
fylkesrådsleder

Utrykte vedlegg: NOU 2004:13 En ny arbeids- og velferdspolitikk
KS-Notat: Kommentarer til NOU 2004:13

UTREDNING

Innledning

Stortinget vedtok i 2003 å sende St.meld. nr 14 (2002/2003 "Samordning av Aetat, trygdeetaten og sosialtjenesten" tilbake til regjeringen som samtidig ble bedt om å utrede ulike modeller for en velferdsetat bestående av dagens Aetat, trygdeetaten og sosialtjenesten. Regjeringen oppnevnte høsten 2003 et utredningsutvalg som fikk i mandat å utrede ulike organisasjonsløsninger som kunne være egnet for en slik samordning. Utvalget skulle utrede løsninger både i kommunal og statlig regi samt modeller som ble beskrevet i St.meld. nr 14 /2002/2003).

I mandatet framkommer det at målet for organisasjonsreformen av velferdsforvaltninger er:

- Flere i arbeid og aktiv virksomhet – færre på trygd og sosialhjelp.
- En brukerrettet og effektiv velferdsforvaltning.
- Et godt og samordnet tjenestetilbud til brukere med sammensatte tjenestebehov.
- Klar og entydning målstruktur og ansvarsforhold.

Bakgrunn

Velferdsstaten står ovenfor store utfordringer i årene framover. Befolkningens alderssammensetning og forholdet mellom antall eldre over 67 år og yrkesaktive vil etter hvert endres på en slik måte at den yrkesaktive del av befolkningen får en sterkt økende forsørgelsesbyrde. Dette vil blant annet medføre økende etterspørsel etter helse- og omsorgstjenester og press på knappe ressurser. Forsterkende på dette bildet er det forholdsvis store antall personer i yrkesaktiv alder som midlertidig eller varig er borte fra arbeidslivet og mottar offentlig stønader.

Familiestrukturen vil også gjennomgå store endringer framover. Antallet enslige forsørgere og enpersonshusholdninger øker, og evne og vilje til å påta seg omsorgsoppgaver både i og utenfor den nærmeste kjernefamilien er redusert. Dette medfører at det offentlige møter andre forventinger til hvilket omsorgsansvar det skal ta ansvar for.

Forvaltningen vil i framtiden møte brukere som er kunnskapsrike om hvilke rettigheter de har og hvilken behandling de har krav på. Dette vil igjen stille krav til økt kompetanseutvikling i forvaltningen og større brukerorientering.

Ut fra dette konkluderer utvalget sin analyse med:

- Det er et klart reformbehov knyttet til målet om flere i arbeid og aktiv virksomhet og færre på trygd. Dagens organisering gir ikke tilstrekkelig kraft i arbeidet med å gjennomføre arbeidslinjen.
- Det er et klart reformbehov knyttet til brukerretting, først og fremst ved at dagens oppdeling av arbeids- og velferdsforvaltningen ikke reflekterer brukernes behov.
- Det ligger et potensiale for effektivisering i en reorganisering av forvaltningen.

Utvalget har drøftet 4 hovedtyper av modeller for den framtidige arbeids- og velferdsforvaltningen: I 2 av modellene er ansvaret for de samlede oppgavene i hovedsak fordelt på to organisasjonen/etater – en som samler ansvaret for ytelser og tjenester knyttet til arbeids og redusert arbeidsevne, og en med ansvar for pensjoner, familieytelser og helserefusjoner.

Modell 1: Statlig arbeidslinje (begge etater er statlige)

Modell 2: Kommunal arbeidslinje (arbeidslinja forvaltes av det kommunale nivå)

I de øvrige to modellene samles arbeids- og velferdsoppgavene i én organisasjon/etat.

Modell 3: Statlig enetatsmodell

Modell 4: Kommunemodell.

I tillegg til de 4 modellene ovenfor har utvalget også vurdert en modell hvor staten har ansvar for inntekstsikring og kommunene for tjenesteyting. I en slik modell får staten ansvar for alle pensjons- og stønadsordninger i folketrygden, ulike familieytelser og helserefusjoner. Kommunene får ansvar for arbeidsformidling, arbeidsmarkeds- og attføringstiltak, tiltak rettet mot et inkluderende arbeidsliv, oppfølging av sykmeldte og uføretrygdete etc.

Utvalget har også diskutert en regional modell, hvor ansvar og beslutningsmyndighet er lagt til et demokratisk forankret forvaltningsnivå mellom stat og kommune – i dag ensbetydende med dagens fylkeskommune. De oppgaver som vil være aktuell å overføre til et regionalt nivå, er knyttet til oppfølging av arbeidslinja. Alderspensjoner, familieytelser og helserefusjoner forblir på et statlig nivå. Utvalget vurderer at denne modellen ikke vil være aktuell, da dette vil innebære et tilnærmet nytt forvaltningsnivå og at det er en betydelig risiko for at arbeidslinjen ikke vil få tilstrekkelig kraft og tyngde.

Utvalget konkluderer med en anbefaling av modell 1: statlig arbeidslinje. Modellen medfører at en statlig etat får ansvaret for arbeid og inntekt, og en annen får ansvar for pensjonsytelsene. Utvalget foreslår at kommunene beholder ansvaret for den økonomiske sosialhjelpen og sosialkontorene etter sosialtjenesteloven. Samtidig foreslår de at det innføres en ny statlig arbeidssøkerstønad for personer uten dagpengerettigheter.

Problemstilling

Arbeids- og velferdsforvaltningen er av stor betydning for hvordan et samfunn fungerer. Dagens fylkeskommune har få tjenesteproduiserende oppgaver innenfor dette feltet. Like fullt er dette sentrale spørsmål som er av regionalpolitisk interesse, da de i stor grad berører innbyggernes livskvalitet. Innretningen på området, særlig arbeidsmarkedsforvaltningen, har også stor betydning for det lokale og regionale næringslivet. I Fylkesplan for Nordland 2004 – 2007 er et hovedtema å skape sterke BAS-regioner. Et regionalt arbeidsmarked hvor innbyggerne kan skifte jobb uten å måtte flytte, er en nøkkelfaktor i en slik tankegang. Med andre ord kan organiseringen av arbeids- og velferdsforvaltningen ikke ses på som uten betydning for fylkeskommunens rolle som regional utviklingsaktør. Effekttutvalget (NOU 2004:2 Effekter og effektivitet) har også vist til at arbeidsmarkedspolitikken kan gi store positive regionale effekter hvis regionalpolitiske hensyn, som kompetansebehovene i det regionale sysselsettingssystemet, tillates vektlagt.

Befolkningsutviklingen, og framskrivinger av denne, viser tydelig at det er viktig for Norge å beholde så mange som mulig av befolkningen i arbeid. Dette er nødvendig både for å opprettholde det økonomiske grunnlaget for den generelle levestandarden, men også for å kunne tilby de velferdstjenester en økende andel eldre i befolkningen vil kreve.

Den kommende reformen innen arbeids- og velferdsforvaltningen er omfattende, og må diskuteres ut fra følgende perspektiv:

Demokratiperspektivet: I hvor stor grad er det ønskelig at arbeids- og velferdsforvaltningen er knyttet tett opp til folkevalgt styring? For statlige lokal- og regionalkontor er avstanden til politisk styrende organer lang og indirekte.

Samordningsperspektivet: Kommunene, og det regionale folkevalgte organ, er det nivå i Norge som har mest erfaring med samordning. Samordning trekkes ofte fram som en forutsetning for å lykkes med arbeidslinja.

Brukerperspektivet: Det viktigste med velferdsforvaltningen er å hjelpe den enkelte bruker ut fra deres ståsted, og må derfor ha dette som grunnleggende utgangspunkt.

Økonomiperspektivet: Arbeidsmarkedspolitikken er viktig for landets økonomiske politikk, det samme er det å få kontroll over veksten av såkalte passive stønader. Kommunalt eller regionalt ansvar på disse områdene kan bety at Storting og Regjering får redusert mulighet til å føre en effektiv motkonjunkturpolitikk. Det hevdes imidlertid fra KS mfl. at kommunene i større grad lar seg påvirke av økonomiske insentiver enn statsetater, da kommunene raskere blir utsatt for press fra lokalpolitikere og innbyggerne. Samtidig er det nødvendig å ha et nasjonalt perspektiv på denne delen av velferdspolitikken.

Konsekvenser

Utvalgets konklusjon om å prioritere arbeidslinja i den framtidige organiseringen av arbeids- og velferdsforvaltningen synes fornuftig. Det er derfor hensiktsmessig å rendyrke de deler av velferdsforvaltningen som har med arbeidsmarkedet å gjøre. Fylkesrådet støtter utvalgets anbefaling om å skille ut en statlig enhet som får ansvar for pensjoner og andre passive stønadsutbetalinger. Hensynet til brukerorientering taler også for et slikt skille, da erfaringen viser at den enkelte bruker ikke like lett tar seg til rette på et kontor som forvalter både arbeidsmarkedstiltak og ulike passive stønadsformer. Fylkesrådet anbefaler at den nye pensjonsetaten er statlig, da denne type ytelser bør være lik over hele landet. Med hensyn til organisering og lokalisering, legger fylkesrådet til grunn prinsippet om at nye statlige enheter skal lokaliseres utenfor hovedstadsområdet. Vi forutsetter videre at hensynet til brukerne tas på alvor, på den måten at etaten får tilstrekkelig mange regionale og lokale enheter til at fysisk tilgjengelighet er mulig for de typer tjenester hvor dette ønskes av brukerne.

Med hensyn til framtidig organisering av etaten som skal ha ansvar for arbeidslinja – jobbetaten, støtter ikke fylkesrådet utvalgets forslag om at denne skal være statlig. Både ut fra demokratiske hensyn og ut fra behovet for nærhet til brukerne og deres mulighet til å sende korrigerende signaler til styrende myndigheter, mener vi at en slik etat må ligge nært knyttet opp til et folkevalgt organ og med et mer begrenset geografisk nedslagsfelt. Brukerhensynet taler sterkt for en kommunal organisering av denne etaten, både ut fra nærhet og kjennskap til de lokale mulighetene, men også ut fra det kommunale nivå's erfaring med å samordne tjenester.

Utvalget har i sin utredning ikke tatt hensyn til den pågående diskusjon om hvordan et framtidig regionalt nivå i Norge skal utformes, og hvilken makt og myndighet dette skal ha. I henhold til Distriktskommisjonens anbefalinger, er det nødvendig å ta hensyn til næringslivets behov for kvalifisert arbeidskraft og kompetanse tilpasset de regionale mulighetene hvis vi skal kunne opprettholde og skape fortsatt vekst i landet.

Fylkesrådet anbefaler ut fra dette en kommunal organisering av jobbetaten. Samtidig anbefaler vi opprettelse av regionale arbeidsmarkedsstyrer direkte knyttet til det nye folkevalgte regionale organet. Dette styret skal legge premisser for en langsiktig regional kompetansestrategi som skal være førende for de kommunalt organiserte jobbetatene. Styrene må ha i seg representanter både fra næringsliv, regionale FoU-miljø og det regionalt folkevalgte organ. En nærmere rolle- og ansvarsavklaring må foretas både med overordnede nasjonale føringer og med regionalt utformede hensyn.

Oppsummering

Velferdsstaten står ovenfor store utfordringer i årene framover. Befolkningens alderssammensetning og forholdet mellom antall eldre over 67 år og yrkesaktive vil etter hvert endres på en slik måte at den yrkesaktive del av befolkningen får en sterkt økende forsørgelsesbyrde. Regjeringen oppnevnte høsten 2003 et utredningsutvalg som fikk i mandat å utrede ulike organisasjonsløsninger som kunne være egnet for en samordning av tjenestene som i dag ligger spredt i Aetat, trygdeetaten og sosialtjenesten. Utvalget skulle utrede løsninger både i kommunal og statlig regi samt modeller som ble beskrevet i St.meld. nr 14 /2002/2003). Målet med den kommende organisasjonsreformen er å oppnå:

- Flere i arbeid og aktiv virksomhet – færre på trygd og sosialhjelp.
- En brukerrettet og effektiv velferdsforvaltning.
- Et godt og samordnet tjenestetilbud til brukere med sammensatte tjenestebehov.
- Klar og entydning målstruktur og ansvarsforhold.

Utvalget har anbefalt en løsning hvor en statlig etat får ansvaret for arbeid og inntekt, og en annen får ansvar for pensjonsytelsene. Utvalget foreslår at kommunene beholder ansvaret for den økonomiske sosialhjelpen og sosialkontorene etter sosialtjenesteloven. Samtidig foreslår de at det innføres en ny statlig arbeidssøkerstønad for personer uten dagpengerettigheter.

Fylkesrådet støtter utvalgets anbefaling om å skille den nye arbeids- og velferdsforvaltningen i en etat for passive pensjonsytelser m.m og en jobb-etat som skal rendyrke verktøyene for å følge opp arbeidslinja. Fylkesrådet er enig i at den nye pensjonsetaten skal være statlig. Når det gjelder organiseringen av jobb-etaten, mener fylkesrådet at denne bør være kommunal. Begrunnelsen for dette er hensynet til brukerne (både de arbeidssøkende og næringslivet). All erfaring viser at det er nødvendig å ta utgangspunkt i den enkeltes ståsted for å lykkes i å bistå vedkommende til å komme i arbeid. Samtidig har kommunene lang erfaring i det å samordne hensyn og tjenester, noe som også blir viktig for å gjennomføre arbeidslinja på en effektiv måte. Samtidig er det viktig å ha et regionalt perspektiv på næringslivets behov for kompetanse og kvalifisert arbeidskraft både i dag og på lang sikt. Fylkesrådet anbefaler derfor at det opprettes et arbeidsmarkedsstyrer direkte knyttet til det nye folkevalgte regionale organet. Dette styret skal legge premisser for en langsiktig regional kompetansestrategi som skal være førende for de kommunalt organiserte jobbetatene. En nærmere rolle- og ansvarsavklaring må foretas både med overordnede nasjonale føringer og med regionalt utformede hensyn.